

શ્રીવાચક સકલચન્દ્રગણિ-વિરચિત

સત્તરભેદી પૂજા - સસ્તબક : અવલોકન

વિજયશીલચન્દ્રસૂરિ

શ્રીસકલચન્દ્રજી ઉપાધ્યાય તથા તેમની સત્તરભેદી પૂજા ગ્રંથ સંગ્રહ માટે અત્યન્ત જાણીતી બાબતો છે. ૧૬મા શતકનો પશ્ચાર્ધ અને સત્તરમા શતકનો પૂર્વાર્ધ એ તેમની વિદ્યમાનતાનો સમય છે. તેમના વિષે ઘણું લખાયું છે. તેમની પ્રાકૃત, સંસ્કૃત તથા ગુર્જર રચનાઓ અનેક છે, જેમાં તેમણે ધર્મ, જ્ઞાન, વૈરાગ્ય, હિતશિક્ષા, ભક્તિ, વિધિ, વગેરે તત્ત્વો નિરૂપ્યાં છે.

સત્તરભેદી પૂજા એ તેમની પ્રભુભક્તિપ્રધાન, સંગીતબદ્ધ એવી ગમ્भीર શાસ્ત્રીય રચના છે. આ રચનાએ તેમને વ્યાપક તથા જ્વલન્ત કીર્તિ આપી છે. સેકંડો વર્ષોથી જૈન દેવાલયોમાં આ પૂજા રાગ-રાગિણી સાથે, ઠાઠથી ભળાવવામાં આવે છે.

જિન ભગવાનની ૫, ૮, ૧૭, ૨૧, ૧૦૮ એમ વિવિધ પ્રકારે પૂજા રચાતી હોય છે, તેમાં આ ૧૭ પ્રકારની પૂજા છે. જુદાં જુદાં ૧૭ વાનાં ક્રમશઃ ભગવાન સન્મુખ ધરવાનાં, અને પ્રત્યેક પદાર્થ ધરવાની સાથે અલગ અલગ પૂજા ગાઈ જવાની હોય; તેને પૂજા ભળાવી-એમ કહેવાય; દરેક પૂજા ગવાયા પછી તે પદાર્થ ભગવાન સમક્ષ મૂકવામાં આવે. તે ૧૭ પદાર્થ કયા, તે વિષે પ્રારમ્ભની ત્રણેક પ્રાકૃત ગાથાઓમાં વિગતે વાત થઈ છે.

શ્રીસકલચન્દ્ર ગણિ ખૂબ જ્ઞાની, ધ્યાની, વૈરાગી, ભક્તકવિ હતા. તેમને જાતજાતના અભિગ્રહો લેવાનો ખૂબ શોખ હતો. અભિગ્રહ એટલે પ્રતિજ્ઞા. તેઓ એવા પ્રખર તપસ્વી હતા કે વારંવાર જુદા જુદા અભિગ્રહ લેતાં, અને તે પૂર્ણ ન થાય ત્યાં સુધી આહાર-પાણીનો ત્યાગ કરતા. એકવાર તેમણે એવી પ્રતિજ્ઞા લીધી કે ગધેડાં ભૂંકે નહિ ત્યાં સુધી કાયોત્સર્ગધ્યાનમાં ઊભા રહેવું ! આ પ્રતિજ્ઞા ૭૨ કલાકે પૂર્ણ થઈ. તેટલો સમય અઘણું ઊભા રહ્યા, તે સમયમાં તેમણે ૧૦૮ ગાથાપ્રમાણ આ સત્તરભેદી પૂજાની રચના કરી. આ ઘટનાનો નિર્દેશ પૂજાના છેડે આવેલ કલશની ઢાઢની છેલ્લી કડીના ટંબાર્થમાં પણ જોવા મળે છે.

આ પૂજા-ઉપર રચાયેલા બે સ્તબક-ટબાર્થ જોવામાં આવ્યા છે, અને તે બન્નેની એક એક હાથપોથી પ્રાપ્ત થઈ છે. 'અ.' સંજ્ઞક પ્રતિગત ટબાર્થના કર્તા પં. સુખસાગર ગણિ છે; તેમણે વિ.સં. ૧૮૦૦માં સ્તમ્ભતીર્થ (ખમ્ખાત) માં ટબો લખ્યો છે. તેનાં પત્ર ૧૦ છે. તે પ્રતિ કચ્છ-નવાવાસ ગામના ઉપાશ્રયના ગ્રન્થસંગ્રહની પ્રતિ પરથી થયેલ જેરોક્સ પ્રતિરૂપ છે.

બીજી 'બ-' સંજ્ઞક પ્રતિગત ટબાર્થના કર્તા પં. જીવવિજય ગણિ છે. તેમણે સં. ૧૮૫૪ માં આણંદપુરમાં આ ટબાર્થ લખેલ છે. પત્ર ૧૨ છે. આ પ્રતિ કચ્છ-કોડાયના જૈન મહાજન ભણ્ડારની ક્ર. ૮૧/૧૧૪ ની નકલરૂપ પ્રતિ છે.

આ બન્ને ટબાર્થોનું સંકલન કરીને પ્રસ્તુત વાચના તૈયાર થઈ છે. જ્યાં બ. પ્રતિ જુદી પડી હોય ત્યાં પાદનોંધ રૂપે તેના પાઠાંશ નોંધી મૂકેલ છે, અને ઉપર અ. પ્રતિના પાઠ લીધેલ છે.

આ ટબાર્થના આધારે તથા આ બેઠ પ્રતિઓમાં આલેખાયેલ પૂજાના મૂલ પાઠોમાં જ્યાં જ્યાં જે કાંઈ વિશેષતા કે તફાવત જણાય છે, તેની નોંધ આ પ્રમાણે છે :-

૧. પ્રચલિત વાચનામાં, અન્ય પૂજાઓના આરમ્ભમાં જેમ 'દૂહા' હોય છે તેમ, અહીં 'વસ્તુ' છન્દ જોવા મળે છે. ૧૭ પૂજા, તો ૧૭ વસ્તુ છન્દ. એમાં જે તે પૂજાના વર્ણ્ય વિષયનું અપભ્રંશ ભાષામાં, પળ સઘન, છટાદાર અને અર્થગમ્ભીર વર્ણન થયું છે. આ વસ્તુ છન્દો, અહીં આપવામાં આવેલ સમ્પાદનમાં છે નહિ. અર્થાત્ ટબાર્થની બન્ને પ્રતિઓમાં આ છન્દો પળ નથી, તેના વિવરણ રૂપ ટબો પળ નથી, કે છન્દો વિષે કોઈ નોંધ-નિર્દેશ પળ નથી.

૨. જ રીતે, પૂજાઓના અંતે કાવ્ય-મન્ત્રનો પાઠ થાય છે. અહીં ૧૭ પૂજાનાં ૧૭ કાવ્યો, પ્રચલિત વાચનામાં પ્રાપ્ત છે. કાવ્યો સંસ્કૃતમાં છે, અને મુખ્યત્વે ઉપજાતિ વૃત્તમાં છે. રચના પળ શુદ્ધ, મધુર, પ્રાસાદિક છે. તે કાવ્યો કે તે પરનો ટબો, બન્ને પ્રતોમાં અદૃશ્ય છે.

આમ કેમ હશે ? પૂજાની વર્તમાને પ્રચલિત-મુદ્રિત વાચના પળ મૂકે તો કોઈ હાથપોથીના આધારે જ પ્રચાર પામી હોય છે. તો તે (મુદ્રિત)

वाचनामां जे बे महत्त्वपूर्ण घटको छे, ते आ बे सस्तबक प्रतोमां गेरहाजर शाथी ? आवो प्रश्न सहेजे थाय.

आना समाधानमां बे कल्पना करी शकाय तेम छे. (१) आ बने घटको अन्यकर्तृक होय अने प्रक्षिप्त होय. एटले के पूजा भणाववाना समये उद्धवेली कशीक आवश्यकतानी पूर्ति माटे कोई विद्वज्जनो आ बे चीजो पाछळथी जोडी होय.

(२) अथवा, आ बने चीजो, १७ छन्द पण अने १७ काव्यो पण, श्रीसकलचन्द्रगणिए ज रची होय, पण ते तेमनी स्वतन्त्र-अलग ज रचनाओ होय; जेने पाछळना समयमां पूजा भणावती वखते, पूजानी साथे संयोजी देवामां आवी होय.

मने बीजी कल्पना वास्तवनी वधु नजीकनी लागे छे. केमके आवी अर्थसभर काव्यमय रचनाओ बीजा कोईनी होय एवुं मानवानुं मन ना पडे छे; साथे ज, आटली सरस रचनाओ, जो मूळ पूजाना ज अंगभूत होय तो, ते पर टबो रचवानुं टाळवानुं जीवविजयगणि के सुखसागरगणिने कोई ज कारण न हतुं. बल्के ते पर टबो लखवानी क्षमता ते बेउमां हती ज, होय ज. एटले एम कल्पी शकाय के टबाकारेना समय सुधी एटले के १८५४ सुधी तो, आ छन्दो तथा काव्यो पूजानां अंग तरीके प्रचलित नहि थयां होय; पण सकलचन्द्रगणिनी स्वतन्त्र रचनाओ लेखे ज ते जाणीतां हसे; तेथी ज बने टबाकारेनी कलम ते विषे प्रवर्ती नहि होय.

२. आ पूजाओनुं जे स्वरूप मुद्रित छे, ते करतां केटलेक स्थळे आ वाचनामां जुदा पाठ जोवा मळे छे; जेमां केटलाक पाठ वधु सारा, साचा अने महत्त्वपूर्ण जणाय छे. ते पाठोनी नोंध आ प्रमाणे छे :-

(१) प्रारम्भिक गाथा क. २-

ह. न्हवण विलेवण अंगंमी(मि) ।

मु. न्हवण विलेवण अंगमें ।

प्राकृत गाथा होवानुं जोईए तो ह. पाठ वधु ठीक जणाय.

(२) गा. ३-

ह. आहरणारोहणं चेव ।

मु. धयारोहणं आभरणारोहणं चेव ।

अहीं पण प्रा. गाथाबन्धनी रीते ह. पाठ वधु बेसे छे. १७ नो क्रम तो आ रीते पण बेसे ज छे.

(३) गा. ४-

ह. दोयणया ।

मु. दोयणयं ।

(४) पूजा १, कडी १-

ह. विशदगंधोदकि । मु. विशुद्ध गंधोदकै ।

(५) कडी २-

ह. यथेन्द्रादिका तीर्थगंधोदकि । मु. यथेन्द्रादिकस्तीर्थगंधोदकैः ।

(६) गीत १, कडी ३-

ह. विस्ताविस्ती । मु. विस्ताविस्तीकी ।

(७) पूजा २, कडी १-

ह. भाजनां सुरभिरस पूरियां । मु. भाजनं सुरभिरसपूरियं ।

(८) कडी २-

ह. कर अंस सिर भालि गलि । मु. करे अंस सिर भालस्थळे ।

ह. कंठि हृदि उदरे जिननें । मु. कंठ हृदय उदर जिन ।

ह. दुरित कही । मु. दुरित करी ।

(९) गीत २, कडी ३-

ह. तो ही भाव । मु. तो भी भाव ।

(१०) पूजा ३, क. १-

ह. होय ए देव आपो । मु. दोय अम देव आपो ।

(११) गीत ३, क. १-

ह. होय माणिक लेकें । मु. दोय चक्षुवर माणिक लेके ।

ह. मेरे जिनमुख । मु. मेरे प्रभुमुख ।

ह. कृपा करी प्रसाद कीजै । मु. कृपा करी प्रभु दीजे ।

(१२) क. २-

ह. देखि देखि जिनमुख । मु. देखि देखि प्रभुमुख ।

(१३) पूजा ३, क. २-

- ह. चोथीय पूजमां । मु. चोथीय पूजामां ।
 ह. जे जिन सुर० । मु. जिम जिन सुर० ।
 (१४) गीत ४, क. २-
 ह. पूजति तिम भवि० । मु. पूजति भवि० ।
 (१५) क. ३-
 ह. चूरणवासं । मु. चूरणवासे
 ह. मोचति । मु. मुंचती ।
 (१६) पूजा ५, क. १-
 ह. शुचि मेली । मु. शुचि भेली ।
 (१७) गीत ५, क. १
 ह. पंकजोपरि । मु. पंकज पर ।
 ह. ओरनकुं । मु. ओर देवनकुं ।
 ह. तुहम सम । मु. तुज समो ।
 (१८) पूजा ६, क. १-
 ह. वासंति ए । मु. वासंतिका ।
 (१९) क. २-
 ह. पाडलांकोल । मु. पाडलंकोल
 (२०) गीत-६, क. १-
 ह. प्रभु मेरे । मु. प्रभु हमेरे ।
 ह. जाइ जन तनु ताप । मु. जाये जाय तनु ताप ।
 ह. गलइ ठवी । मु. कंठ ठवे ।
 (२१) क. २-
 ह. चडई दसदिस वासती । मु. चढे दिसि वासंती ।
 (२२) पूजा ७, क. १-
 ह. जासूलस्युं चीतरिओए । मु. जासुदशुं चित्त धरेए ।
 (२२) क. २-३,-
 ह. “पंचवरण अंगी प्रभु० चक्कि नामा रे” एम पाठ छे । ज्यारे मु.
 मां अही “सूर्याभादि करत० सुर गाति रे” एम पाठ छे । ए ज प्रमाणे

क. ३मां, ह. मां “चंपकस्यु दमणो० सुर गातई रे” पाठ छे, ज्यारे
मु. मां ‘चंपकस्युं दमणो० चक्कि नामा रे” एम पाठ छे । आमां मु.
नो कम वधु बंधबेसतो लागे छे ।

(२३) कडी-२,-

ह. अंगी प्रभु अंगई । विरचयति जिम । मु. आंगी जिन अंगे ।
विरचति जिम ।

(२४) पूजा ८, क. १-

ह. अंगसु पूजता । मु. अंग सुपूजतां ।
ह. जिनपद करइ भवि बंध । मु. जिनपद भवि करे बंध ।

(२५) क. २-

ह. पूजा जिन० । मु० पूजो जिन० ।

(२६) गीत ८, क. १-

ह. आणंद पूरे रे माई । मु. आनंद पूरे, पूरे रे० ।

(२७) क. २-

ह. करत मन जाणती । मु. करत तिम भविजन ।

(२८) पूजा ९, क. १

ह. अति तुंग । मु. अति उत्तुंग ।

ह. रणरणति । मु. रणझणंती ।

(२९) पूजा १०, क. १-

ह. मां पंक्ति ३-४ छे, ते मु. प्रमाणे ४-३ एम छे ।

ह. पाछि पीरोजडा । मु. पांच पीरोजडा ।

ह. तिहां जड्या । मु. जिहां जड्या ।

ह. काने रविमंडल सम जिनकुंडल दीजीइ ए ।

मु. काने दो कुंडल शशीरविमंडल सम जिनवरने दीजीए ए ।

(३०) गीत १०, क. १-

ह. जिनवर सीसि । मु. जिनवर सीस चड्यो ।

ह. बहु भूषण । मु. वर भूषण ।

ह. दूषण हरो । मु. दूषणहर ।

(३१) क. २-

- ह. पाचि मोतिनै । मु. पांच मोतिनै ।
 ह. रयणे जडे । मु. रयणे जड्यो ।
 ह. लिओ देउ रे आखंडल । मु. दियो पद लिओ आखंडल ।

(३२) पूजा ११, क. १-

- ह. रच्यो । मु. खच्युं ।
 ह. सम भावस्युं । मु. सम भागस्युं ।

(३३) क. २-

- ह. कुसुमनी जातिस्युं । मु. कुसुमनी भाति शुं ।
 ह. वृंदने घोलतूं ए । मु. वृंदने थोभतूं ए ।

(३४) गीत ११, क. १-

- ह. मेरा मन रमो । मु. मेरो मन रम्यो ।

(३५) क. २-

- ह. कुसुम चंद्रोदय झूमक तोरण । मु. कुसुम झुंमक चंद्रोदय तोरण ।

(३६) पूजा १२, क. १-

- ह. विबुध जिम । मु. विविध जिम ।

(३७) क. २-

- ह. कनकपूरीसई । मु. कनकपूरसे ।

(३८) गीत १२, क. १-

- ह. द्वादशमी पूजा । मु. द्वादशमी प्रभुपूजा करतां ।
 ह. तिम जनमन । मु. जनमन ।

(३९) क. २-

- ह. कहावति जडति । मु. कहावती उडते ।
 ह. ताण अधो० । मु. ताकु अधो० ।
 ह. जो हमु परि । मु. जो हम परे ।
 ह. कुसुमपूजा कहइ । मु. कुसुमपूजा करी ।

(४०) पूजा २३, क. १-

- ह. साखर तंदुला । मु. शालि वर तंदुला ।
 (४१) गीत १३, क. १-
- ह. युं रे देखत । मु. ज्युं रे देखत ।
 (४२) क. २-
- ह. अष्टमंगल वली । मु. अष्टमंगलावली ।
 ह. तुह्य घरिं होइं । मु. तुम घर फिरी होइ ।
 (४३) पूजा १४, क. १-
- ह. अंबर तुंबरस्युं मेलीओ रे । मु. अंबर तगरस्युं भोलिउं ए ।
 (४४) गीत १४, क. १-
- ह. अती ए धूपी । मु. आणीए धूपी ।
 ह. करंता । मु. करंती ।
 मु. मां चौथी एक पंक्ति अधिक: "भवि कुगति शुचति बाली" ।
 (४५) पूजा १५, क. २-
- ह. तालमुवगइं । मु. ताल उवंगे ।
 ह. जयतमान पडताल । मु. जयति मान
 एकतालुं । पडतालिकतालूं ।
 ह. गालो । मु. गालुं ।
 (४६) गीत १५, क. १-
- ह. सूयणो । मु. सयणो ।
 (४७) क. २-
- ह. तंति वीणो । मु. तंति वयणो ।
 ह. वाजति तूर जलद जिम । मु. वाजति तान मान
 गुहिरं । करि गीतं ।
 (४८) पूजा १६, क. २-
- ह. अभिनय । मु. अभिनव ।
 ह. देवराजा यथा । मु. देवराजी यथा ।
 (४९) गीत १६, क. २-
- ह. वेंणी कुसुमबंधी । मु. वेंणी कुसुम गुंथी ।

(५०) क. ३-

ह. नटकुट्टिकं ठहु ठहु विच । मु. नटकटिकट ठह ठह विच ।

ह. हस्तकों मु. हस्तकी ।

(५१) क. ४-

ह. भंति वाजइ । मु. तंति वाजे ।

(५२) पूजा १७, क. १-

ह. रणकालो । मु. रणकार ।

(५३) क. २-

ह. सरती नवि । मु. सुस्ती नवि ।

ह. वेणी वंश । मु. वीणावंश ।

(५४) गीत १७, क. १-

ह. जीवे घणुं । मु. जीवो घणुं ।

ह. सरणाई बोलै । मु. सरणाई वार्जित्र बोले ।

(५५) क. २-

ह. सकल भविकुं प्रभो ! भव न फेरी । मु. सकल भविकुं
भवोभव न फेरी ।

(५६) क. ३-

ह. पूजा करो । मु. पूजा करी ।

ह. तूं प्रभु । मु. तुंहि जिन ।

ह. पूजा करो । मु. पूजा करूं ।

(५७) कलशगीत, क. १-

ह. थुणिओ रे प्रभु । मु. थुणिओ थुणिओ रे प्रभु ।

ह. तीन भुवन जन मोहन
तूं जिन । मनमोहन लोचन ।

(५८) क. २-

ह. कवित निवु । मु. कवित करी ।

क. २ना तथा ३ नां उत्तरार्धो ह. मां व्यत्यय छे ।

एटले मु. प्रमाणे २मां छे ते ह. मां ३मां छे, अने मु. ३मां छे ते
ह. मां २ मां छे. तेमां पाठभेद-

ક. ૨-

હ. મિથ્યામત ।

મુ. મિથ્યામતિ ।

ક. ૩-

હ. કર પસરી ।

મુ. કર ફરસી ।

હ. દુરિત તિમિર ।

મુ. કુમતિ તિમિર ।

(૫૯) ક. ૪-

હ. ચિંતવિ તસ ફલ ।

મુ. ચિંતવિત્ત તસ ફલ ।

૩. આમાંનાં કેટલાક પાઠાન્તરો મહત્વનાં છે. દા.ત. ૧. સાતમી પૂજાની ઢાલની પ્રથમ કડીમાં પ્રચલિત પાઠ ‘ચિત્ત ધરે એ’ ભલે બંધબેસતો જણાય, પળ ત્યાં ટબા પ્રમાણે તથા હ.પ્રતો પ્રમાણે ‘ચીતર્યો એ’ એવો પાઠ વધુ સાર્થક બને છે. ૨. દશમી પૂજામાં પ્રસિદ્ધ પાઠ “પાંચ પીરોજડા” એવો છે. તેનો અર્થ પળ સ્પષ્ટ છે કે લાલ હીરા અને તેમાં ફરતા પાંચ પીરોજા વિધિવત્ જડ્યા છે. તે સામે હ.પ્ર.નો પાઠ આવો છે “પાછિ પીરોજડા”. અર્થાત્, પાછિ એટલે પાછલ-પૃષ્ઠભૂમાં પીરોજા રત્ન (ભૂરો રંગ), તે ઉપર લાલ હીરા (પ્રવાલ વગેરે) વિધિવત્ જડેલા છે. અહીં લાલ-વાદળી રંગોનો જે એક રંગમેલ (Contrast) રચાય છે, તેને કવિ શબ્દચિત્ર દ્વારા દેખાડી રહ્યા છે. ૩. ૧૨મી પૂજામાં આવતું પદગુચ્છ “જિમ મિલે કનકપૂરસે” – આ પ્રસિદ્ધ પાઠનો અર્થ ‘કનક-સુવર્ણના પૂર સાથે મળવું’ એવો જ સૌ વિચારે. અહીં હ.પ્ર.માં ટબાકારે તેને સ્ફુટ કરી આપ્યો છે : “જિમ મિલઈ કનક-પૂરીસઈ” અર્થાત્ ‘જેમ કનક-સુવર્ણનો પુરુષ (સુવર્ણ-પુરુષ) મળે ને હર્ષ થાય તેવો હર્ષ આ પૂજામાં છે ! આ અર્થ જોતાં આ પાઠ કેટલો અર્થપૂર્ણ લાગે ! ૪. આ જ ઢાલમાં કડી ૨માં “ભમર પડં કહાવતી ઉડતે” આવો મુદ્રિત પાઠ છે. ‘ભમર’ સાથે ‘ઉડતે’ બેસી પળ જાય. હ.પ્ર.નો પાઠ આવો છે : “ભમર પડં કહાવતિ જડ તિ”, અર્થાત્ ‘તે જડ એવી કુસુમ-માલા (ગુંજારવ કરતાં) ભમરના મોંએ જાણે કહાવે છે કે.’ આ અર્થ કેટલો કાવ્યમય અને સુસંગત બને છે ! ૫. ૧૩મી પૂજામાં “શાલિ વરતંદુલા” પાઠ જાણીતો છે. ‘શાલિ’ પળ ને ‘તંદુલા’

પણ ? જરા વિચિત્ર લાગે. હ.પ્ર. સમાધાન આમ આપે છે : “સાર વર તંદુલા”. કેટલો સુન્દર પાઠ !. ૬. ૧૪મી પૂજાના ગીતનું મુખ-વાક્ય “આણીએ ધૂપી ધૂમાલી” એવું ગવાયા કરે છે. ધૂપધાણામાં દેવતા જગે છે, તેમાં ધૂપ નાખતાં જ ધૂમાવલી પ્રસરી ગઈ છે, હવે તેને ‘આણવાની’ ક્યાંથી ? કેવી રીતે ? જામતું નથી. હ.પ્ર.નો પાઠ મૂંઝવણ દૂર કરી આપે છે : “અતી એ ધૂપી ધૂમાલી” — ‘આ ધૂપ ભરી ધૂમાવલી કેવી અતિશાયી છે !’ અહીં ‘અતી’માં લેખન કે વાચનના દોષે ‘અની’ થયું હશે; અર્થ સંગતિ માટે લેખનદોષ કલ્પીને તેને ‘આની’ તરીકે સ્વીકાર્યું હશે; અને પછી દૂર રહેલા ‘એ’ને ‘આનો’ સાથે જોડી દઈ ‘આની(ણી)એ’ એવો મેઝ પાડ્યો હશે ! અદ્ભુત ! ૭. ૧૬મી પૂજા નૃત્ય-નાટ્યપૂજા જ છે અને તેમાં “અભિનય”ની હાજરી અનિવાર્યપણે હોય-હોવી જ ઘટે, પણ આપણે તેને “અભિનવ” બનાવીને ચાલ્યા છીએ. ૮. સત્તરમી પૂજામાં પણ બધાં જ વાર્જિત્રો જ્યારે પ્રભુપૂજામાં લાગી જતાં હોય ત્યારે ‘રણવાદ્ય’ શા માટે અલિપ્ત રહે ? કવિએ તેનો નિર્દેશ “સરણાઈ રણકાલો” એમ આપ્યો જ છે. પણ આપણે ‘રણકાલ એટલે રણતૂર-રણવાદ્ય’ એ પહેલે ના પડ્યું, એટલે આપણે કર્યું “રણકારો” ! સરણાઈનો પણ રણકાર હોય કે ? તો આમ હ.પ્ર. દ્વારા કેટલીક સરસ પાઠશુદ્ધિ થઈ શકે છે.

૪. આ સમગ્ર પૂજા શુદ્ધ શાસ્ત્રીય સંગીતના રાગોમાં ગુંથાઈ છે. મુદ્રિત વાચનામાં નિર્દેશાદિ તથા હ.પ્ર.માં નોંધેલ રાગો મહદંશે સમાન છે. પરંતુ કેટલેક સ્થાને તફાવત પણ જોવા મળે છે. જેમકે- ઢાલ ૧, રાગ-દેશાશ્વ. ગીત ૧, અડાળો, મલાર-કેદારો મિશ્રિત. ગીત ૨, તોડી કે વૈરાડી. અહીં ગીતને ‘દુઆલું’ એ નામે ઓઢાવેલ છે, જેનો મર્મ પકડાતો નથી. ગીત ૩, રાગ-અધરસ. ગીત ૪, ટોડી કે રામગિરી. ઢાલ ૫, આસાડી સાદો. આ ‘સાદો’ એટલે શું ? જાણકારો કહે છે કે ચાલુ ગવાતો તે સાદો, અને કોમલ રિષભ આશાવરી તે વિશેષ. આ પૃથક્કરણ અન્ય રીતે પણ હોઈ શકે. ગીત ૬નો રાગ સબાબ કે શબાબ તે હ. પ્રમાણે ‘સબાફ’ છે. આ રાગ હાલ ચલણમાં કે જાણીતો નથી એવું સાંભળેલું છે. ઢાલ ૭, ગોડી સાદો. આમાં પણ એકાધિક પ્રકારને

લીધે 'સાદો' શબ્દ મૂકેલ હશે. મુદ્રિત - પ્રમાણે આ 'ગોડી સિંધુઓ' છે. ઢાલ ૧, રાગ તો ગોડી જ છે, પણ આ ઢાલ 'વસ્તુ' છન્દમાં છે, અને તેનો તાલ 'જાફરતાલ' છે, એમ હ. નોંધે છે. ઢાલ ૧૦, 'ધવલની દેશી'માં (પણ) ગવાય. ધવલ એટલે 'ધોળ', 'ધવલ-મંગલ' જ સમજીએ. ગીત ૧૦, મુ. માં ગોડી, હ.માં તોડી, તે પણ ત્રિતાલી-ત્રિતાલમાં. ઢાલ ૧૧, કેદારે તથા ગૌડી. ગીત ૧૩, મુ. પ્રમાણે 'મહાવસંત', હ.માં 'વસંત' જ. ઢાલ ૧૪, આના ગોડી રાગને હ.માં 'ગોડો' કે ગૌડ' નામે નોંધેલ છે. ઢાલ ૧૫, 'ત્રિવેણી ગોડી'. મુ. માં શ્રીરાગ છે. ઢાલ ૧૬, સોરઠી ને મધુમાદન. આ બીજો રાગ હાલે પ્રચારમાં હશે? સાંભળ્યું નથી. ઉપરોક્ત 'ત્રિવેણી' ને 'અધરસ'નું પણ એમ જ હોય તેમ લાગે છે. ઢાલ ૧૭માં રાગ તો 'સામેરી' છે જ, પણ તેની દેશીનું પણ નામ અહીં મળે છે : 'ત્રિપદી થોયની દેશી'. ગીત ૧૭, મુ. પ્રમાણે રાગ-ગૂર્જરી તો હ.માં 'કઢઘૌ'(કઢઘાની દેશી). કલશગીતને 'ધન્યાસી-મિશ્ર' ગણાવેલ છે.

૫. ટ્વામાં કેટલાક મુદ્દા પરત્વે નોંધ વા છળાવટ મળે છે તે ધ્યાનાર્હ લાગવાથી અત્રે તે વિષે નોંધ આપવામાં આવે છે :-

(૧) પ્રારંભિક દૂહાત્મક ગાથા ૪ ના ટ્વારૂપે તથા ૧૩ મી પૂજાની પછી એમ બે બચત આરતી-મંગલદીવો ક્યારે કરવા, તે મુદ્દે ચર્ચા છે. ટ્વાકાર એમ સૂચવે છે કે ધૂપ, અક્ષત, નૈવેદ્ય વગેરે રૂપ પૂજા કરવા પૂર્વે જ આરતી-મંગલદીવો કરવાં જોઈએ. તે પછી ઉક્ત પૂજાઓ, ને છેલ્લે ૮ મંગલ-આલેખન હોય.

કોઈ મત એવો પણ છે કે પૂજાની પહેલાં સ્નાન કરે ત્યારે સ્નાન બાદ તુર્ત આરતી-મંગલદીવો કરી લેવાય, એટલે અહીં ૧૩મી પૂજારૂપે ૮ મંગલ રચવાનો બાધ નથી રહેતો. અહીં તર્ક એવો આપેલ છે કે નિત્ય પૂજાને છેડે પણ જો આરતી વ. થતાં હોય તો સ્નાન પછી તો ખાસ કરવાં જ રહે; ભલે પછી મોટી પૂજા થવાની હોય.

આ બધું જણાવ્યા પછી પણ લેખક કશો આગ્રહ રાખવાની ના પાડે છે, ને બહુશ્રુતની આજ્ઞા પ્રમાણે તથા વીતરંગની ભક્તિ યોગ્ય રીતે થાય તેમ વર્તવાનું સૂચવીને પોતાની વાત પૂરી કરે છે.

સાત્ર પછી કલશ, પછી આરતી-દીવો, પછી ૮ મંગલને સ્થાને સ્વસ્તિક, અને નૈવેદ્યપૂજાને સ્થાને 'અક્ષત-ત્રિણ પૂજા' અર્થાત્ અક્ષતની ૩ ઢગલીઓ (જેને વર્તમાનમાં જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રની ઢગલીઓ ગણવામાં આવે છે તે) કરવાનો નિર્દેશ પણ અહીં સાંપડે છે; તેને જ નૈવેદ્યપૂજા ગણવાનું કહે છે.

આ પછી મૂલ વિધિનો નિર્દેશ દેતાં કહે છે કે 'પણ નૈવેદ્યપૂજા તો ૪ પ્રકારના આહાર (અશન-પાન-ખાદિક-સ્વાદિમ) થકી જ કરવી જોઈએ ! આટલું કહીને પણ છેવટે 'કોઈ હઠ નથી', 'યથાશક્તિ કરવું' એમતો કહી જ દે છે. ટૂંકમાં, આ બેઝુ નોંધો મનનીય છે.

(૨) પ્રથમ ઢાલ (પૂજા)ના ટબામાં 'નિવળ' (જલ) પૂજાના વિધાનમાં શ્રાવકને આભૂષણોથી અલઙ્કૃત થવાનો નિર્દેશ થયો છે; તેમાંયે હાથમાં વેઢ-વેંટી (વોંટી) પહેરવાનું ધ્યાન સૂચન કરેલ છે. કલશ કુલ પાંચ સૂચવ્યા છે, તેમાં ૧ કલશ દૂધનો અને ૪ શુદ્ધ (અબોટ) જલના લેવાનું જણાવ્યું છે. વર્તમાન પૂજાપદ્ધતિમાં આથી વિપરીત રીતે ૪ દૂધના ને ૧ જલનો લેવામાં આવે છે. આ પ્રથાના ઔચિત્ય સામે પ્રસ્તુત નિર્દેશ માર્ગદર્શક બને તેમ છે.

(૩) નવ અંગે તિલક પ્રભુને શા માટે ? તેનાં તાત્ત્વિક કારણોની ચર્ચા દ્વિતીય પૂજાના ટબામાં મળે છે : નવ વાડની વિશુદ્ધિ અર્થે, નવ નિયાળાં ટાઢવા માટે નવ અંગે પૂજા છે.

આ પૂજા પણ સૃષ્ટિક્રમે કરવાની છે, સંહારક્રમે નહિ, તેનો સંકેત પણ તે જ ઢાલમાં જડે છે.

(૪) બીજી પૂજાના ગીતમાં કેશર, ચન્દન, ઘનસાર (બરાસ)-એ ત્રણ વાનાંનું મિશ્રણ કરી પૂજા કરવાની વાત કરતાં કહ્યું કે આ ૩ નો ઘોલ કરવાનું રહસ્ય એ છે કે આ ૩માં વર્ણ, ગંધ, શીતલતા-એ ૩ ગુણો હોવાથી તે ૩નો ઘોલ લેવાનો છે. કેસરનો વર્ણ (રંગ), ચન્દનનો ગન્ધ (સુવાસ) અને ઘનસારમાં ઠંડક - એ ત્રણેની અહીં યુતિ થાય છે. સરસ વાત થઈ છે આ.

(૫) તો એક વિશિષ્ટ વાત આ જ ગીતમાં એ પણ થઈ છે કે, પૂજ્ય એવા

જિનબિમ્બને તો ૧ અંગે તિલક કરવાનાં જ, પરંતુ તે કરતાં અગાઉ, પૂજકે પોતાના અંગ પર પળ ૪ તિલક કરવાનાં છે, તે આ પ્રમાણે -
 "અહો ભાલથલ, કંઠ, સિદય, ઉદરિ ચ્યાર, સયં પૂજાકાર"
 અર્થાત્ પૂજા કરનારે, પોતાના લલાટે - ભગવાનની આજ્ઞા માથે ચઢાવવાની ભાવના સાથે ૧, કંઠે - પ્રભુના ગુણ ગાવાની ભાવનાપૂર્વક ૨, હૃદયે - પ્રભુના ગુણોના ચિન્તનની ભાવનાથી ૩, ઉદરે - પ્રભુગુણગાનની અતૃપ્તિ : હજી યે પેટ ભરાયું નથી - એવા ભાવ સાથે ૪, આમ ૪ તિલક કરવાનાં છે; તે માટેનો દ્રવ કપૂર, અગરુ, કસ્તૂરી, ચન્દન એ ૪ થકી નીપજાવવાનો છે.

- (૬) કુમારપાલે પાંચ કોડીના ફૂલે પૂજા કર્યાની વાર્તા જાણીતી છે. અહીં ૧૨મી પૂજા (ગીત)માં સાત કોડીનાં ૧૮ ફૂલ વડે પૂજા કરવાથી ૧૮ દેશનો રાજા થવાની વાત જોવા મળે છે.
 તો તેરમી પૂજામાં 'નંદાવર્તક' નો પરિચય 'નવચૂનાલો સાથીઓ' એવો આપેલ છે.
 આવી બીજી પળ અનેક વાતો, વિષયો, જિજ્ઞાસુને આમાંથી જડી શકે. અહીં તો માત્ર દિશાનિર્દેશ કર્યો છે.

બે હસ્તપ્રતોને આધારે સાધ્વી શ્રી દીપ્તિપ્રજ્ઞાશ્રીજીએ આ વાચના યથામતિ તૈયાર કરી છે; બન્નેના પાઠોનું સંકલન તેમણે જ કર્યું છે. પાઠાન્તરો પળ ઘણી ચીવટપૂર્વક તેમણે જ લીધાં-નોંધ્યા છે. આમ છતાં તેમાં કોઈ ક્ષતિ જણાય તો સુધારી લેવાનો અનુરોધ છે. તેમને આ શ્રમસાધ્ય કામ કુશલતાપૂર્વક કરવા માટે ધન્યવાદ ઘટે છે.

આ બન્ને પ્રતોની ફેરોક્સ આપવા માટે તે તે જ્ઞાનભંડારોના કાર્યવાહકોનો આભાર માનવો જ જોઈએ.

થોડાક શબ્દો

ચૂલાતલા	(?) (પૂજાપ્રારમ્ભની ત્રીજી ગાથામાં)
ઢોળું	ઢૈકન (અર્પણ, ધરવા) યોગ્ય પદાર્થ-(ફલ-નૈવેદ્યાદિ)
ઉપાયલો	'ઠુચાટ'ના અર્થમાં, પર્યાય તરીકે પ્રયુક્ત

મસમસાટ	મધમઘાટ
મહમહાટ	મધમઘાટ
ચાંપા	ચંપા
ઢેડર	ફૂલ
જાસ્યું	જાસુદ
ઘમંડ	આનન્દ
ગ્રહણા-ગરહણા	ઘરેણાં
વાલણી	} આ બન્ને શબ્દો પૂજાની તે પંક્તિના આવર્તન (ગાતી વેળા)નો સંકેત કરે છે.
વલણ	
રાજેવા	રાજા જેવાં
શોભાવ	સ્વભાવ
માવરદી	ધૂપજાતિનો કોઈ પ્રકાર
ગીયતઈ	ગીયતે (ગવાય) (?)
આસ્તા	આસ્થા
ગોહિરે	ગંભીર
મહમૂર	(?) (૮મી પૂજાના ગીતમાં)
ગોપ	ગોફ-ગુમ્ફ (ફૂલના)
બીજી પૂજાની ક. ૧ના ટિપ્પણમાં “કૃષ્ણવાડીનું ખાટી કુંકુંશબ્દ કળ્પો છઈ.” એવું વાક્ય છે, જે સમજાતું નથી.	
